

1

De schoolbel klonk irritant schel door het gebouw en met tegenzin kwamen de leerlingen van het Edison College in beweging. Nieuwsgierig hadden ze het nieuwe meisje in de deuropening van de directiekamer bekeken. Ze had bruin, halflang haar. Afhangende schouders en een wat tener postuur.

Nadia stond wat verloren met haar rugtas over haar schouder te wachten totdat het schoolhoofd zijn telefoongesprek had afgerond. Ze voelde de ogen in haar rug prikken en luisterde naar de voeten die achter haar voorbij schuifelden. Er vloog een prop papier langs haar hoofd, er werd iets geroepen. Omkijken durfde ze niet. Ze staarde naar het rode kleed op de grond en probeerde het rumoer te negeren. Toen de laatste stemmen achter de deuren verstomden, haalde ze opgelucht adem. Met een snelle blik over haar schouders schatte ze de afstand naar de uitgang in. Ze kon zich omdraaien en naar buiten lopen. Voordat het schoolhoofd achter het bureau vandaan was, had zij het gebouw al verlaten. Weg van hier.

De hele situatie benauwde haar. Het Edison College was een imposant gebouw. Strak en kil. Door de glazen puien en zijn ijzeren constructie was het volgens velen een hoogstandje van moderne architectuur. Totaal anders dan haar oude school in Hamme met zijn traditionele hoge ramen en zwartblauwe lei-plaatjes op het dak. Een gevoel van heimwee borrelde omhoog.

‘Sta je nog te wachten?’ Desiree kwam met een verhit gezicht het gebouw binnen en harkte met haar vingers haar haren in model. ‘Er was nergens een parkeerplek te vinden. Ik heb de auto twee straten verderop moeten parkeren. Waarom ben je nog niet in de klas?’

‘Meneer Heutink is aan het bellen,’ antwoordde Nadia gelaten. ‘Ik weet toch niet in welk lokaal groep 3E zit?’ ‘Nee, dat is niet handig. Als hij nou even opschiet,’ foeterde Desiree terwijl ze een boze blik op het schoolhoofd wierp. ‘Ik heb nog meer te doen.’

Nadia verschoot van kleur. Het was haar nog steeds een raadsel waarom haar vader verliefd was geworden op deze vrouw. Desiree was klein van stuk, dominant en bovenal luidruchtig. Ze leek in geen enkel opzicht op Nadia’s moeder. Misschien was dat wel de reden waarom hij voor haar was gevallen. Maanden terug had haar vader Desiree als zijn nieuwe vriendin voorgesteld. Hij had haar ontmoet op de planten- en bloemenveiling in Brussel, waar hij werkte als informatieanalist. Desiree was een klant die geregeld accessoires voor haar bloemenwinkel kwam kopen. Volgens haar vader klikte het tussen hen.

Nadia dacht dat het niet zo’n vaart zou lopen. De vrouw woonde tenslotte in Nederland en kwam zo nu en dan in België op bezoek. Als haar moeder weer thuiskwam, dan was de liefde snel voorbij. Maar daar had ze zich behoorlijk op verkeken. Haar moeder kwam niet thuis en Desiree nestelde zich in haar vaders hart. Nadia verbeet haar tranen. Haar leven was totaal verwoest. Kapotgemaakt omdat haar moeder zo nodig haar geluk moest najagen. Omdat haar vader verliefd moest worden op een Nederlandse. Er was niemand die aan háár geluk dacht.

De ene nachtmerrie volgde op de andere. Op een dag kwam haar vader de slaapkamer binnen. Aan zijn houding zag ze direct dat er iets mis was. Onhandig begon hij aan zijn uitleg. Dat

hij hopeloos veel van Desiree hield en met haar een nieuwe toekomst wilde opbouwen. Terwijl zijn blik nerveus door haar slaapkamer gleed, vertelde hij dat ze bij Desiree gingen wonen. Zij! In Nederland! Verdoofd had Nadia hem aangehoord. Volgens haar vader was de verhuizing een logisch gevolg. En toevallig had hij een mooie functie bij een boomkwekerij in Zaltbommel aangeboden gekregen. Toevallig! Daarna had hij haar hoopvol aangekeken. De paniek sloeg toe bij Nadia. ‘En mama dan?’ Met een wrange glimlach had hij zijn schouders opgehaald. Hij had met haar gebeld en de situatie uitgelegd. ‘Ze was blij dat ik een nieuwe vrouw heb ontmoet en wenste ons veel geluk. Het was beter zo, zei ze. Had je iets anders verwacht? Dacht je dat ze nog terug zou komen?’

Nadia was lamgeslagen. Natuurlijk had ze verwacht dat haar moeder weer thuis zou komen. Elke dag had ze hoop. Haar moeder had het beloofd. Nadia wilde protesteren, maar de woorden bleven in haar keel steken. Ze luisterde naar zijn uitleg, in een voor haar volstrekt onduidelijke taal. Ze begreep er niets van. Drie jaar geleden had haar moeder haar koffers gepakt om met een vriendin een rondreis te maken door India en Nepal. Ze was op zoek naar haar innerlijke rust, wat dat ook mocht betekenen. Haar vader was erop tegen en noemde de actie een ‘egoïstische ontdekkingsstocht’. Maar Nele liet zich door niemand tegenhouden. Niet door hem en niet door haar toen dertienjarige dochter. Zoals beloofd schreef ze trouw elke week enthousiast over de plaatsen die ze had aangedaan: Delhi, Jaipur, Pokhara en Kathmandu. En in elke brief stond wel een reden waarom haar thuiskomst werd uitgesteld. Nele ging haar eigen weg en voor Kurt zat er niets anders op dan haar voorbeeld te volgen. Hij wilde thuiskomen in een normaal gezin waar gezelligheid en liefde waren. Desiree had een zoon. Met haar en haar zeventienjarige zoon Ron kwamen zijn wensen uit.

Een week geleden waren ze achter de verhuishwagen aan naar

een buitenwijk in Zaltbommel gereden. En nu stond Nadia met een vreemde vrouw, in een vreemde school, met vreemde kinderen in een vreemd land.

Robert Heutink legde de telefoon neer en kwam uit zijn stoel omhoog. Hij checkte snel zijn aantekeningen die voor hem op het bureau lagen. ‘Nadia Goossens. Welkom! Mijn excuses voor het oponthoud. Het is hier een gekkenhuis. Volgende maand organiseren we een feestavond voor de derde, vierde en vijfde klassen en daar komt zo veel bij kijken. Je kunt het niet beter treffen,’ zei hij breed grijnzend. ‘Een mooi moment om vrienden te maken.’

‘Dat is echt geweldig, maar als u het niet erg vindt...’ Desiree stak haar hand uit. ‘Ik moet naar de zaak. De klanten wachten. Ik laat Nadia bij u achter. Bedankt tot zover voor uw hulp.’

Heutink schudde met een sussend gebaar haar hand. ‘Gaat u gerust. Het komt allemaal goed. Ik breng haar naar de klas.’

‘Als er iets is, kun je me altijd bellen,’ liet Desiree Nadia weten.

Nadia knikte en toverde met veel moeite een glimlach op haar gezicht. ‘Het lukt wel.’

‘Heb je geld voor de bus? Je weet welke bus je naar huis moet nemen?’

‘Ja. Lijn 15.’

‘Goed. Succes, meisje.’ Ze knipoogde naar Nadia en verdween toen door de grote, glazen deuren naar buiten.

Heutink duwde Nadia zijn kamer uit. ‘Laten we maar naar boven gaan. Er wordt met smart op je gewacht.’

Nadia verschoot van kleur. Een hevige maagkramp kwam omhoog en met stramme benen volgde ze de man in het tweedelig kostuum. Terwijl Heutink als een soort van krab zijdelings door de gang liep, vertelde hij vol trots over de kunstwerken die aan de muren hingen. Nadia knikte alsof het haar boeide. Alles was beter dan een lokaal binnen stappen waar je door een dertigtal ogen werd uitgekleed.

‘Hier moeten we zijn.’ Bij de vierde deur hield hij halt en legde zijn hand op de deurklink. ‘Ben je er klaar voor?’ Hij wachtte haar antwoord niet af en duwde de deur open. Een vrouwenstem viel stil. ‘Mevrouw Garritsen, mag ik even storen? Dit is Nadia Goossens. De nieuwe leerling over wie we het hebben gehad.’

‘Nadia, welkom in de groep,’ reageerde Yvonne Garritsen vriendelijk. ‘Ik heb een tafeltje naast Violet voor je gereserveerd. Neem maar plaats.’ Ze wees naar een lege stoel op de tweede rij. ‘Ik heb met Violet afgesproken dat zij jou wegwijs gaat maken in het gebouw en je het rooster uitlegt.’

Violet, de blondine, glimlachte bereidwillig en schoof de lege stoel voor Nadia naar achteren.

‘Een fijne dag, Nadia,’ zei Heutink. ‘Als er nog vragen zijn, dan weet je mijn kantoor te vinden.’ Met een kort knikje liep hij het lokaal uit.

Nadia liet zich op de stoel zakken en bekeek het rooster dat door Violet onder haar neus werd geschoven.

‘Vertel eens, Nadia. Waar kom je vandaan?’ Mevrouw Garritsen ging op het puntje van haar bureau zitten.

‘Hamme,’ antwoordde Nadia kortaf.

‘Hamme ligt niet in Nederland,’ wist Garritsen. ‘Wil je er iets meer over vertellen?’

‘Nee, het ligt in België.’

‘Een Belg...’ brulde een knul op de zesde rij door de klas. ‘Dat wordt lachen.’

‘Heb je ergens een probleem mee, Mark?’ wilde Garritsen weten.

‘We hebben nog geen Belg op school,’ beweerde Mark. ‘Kent u die mop over die Belg die met vakantie ging?’

‘We zitten niet op die flauwe moppen van jou te wachten. Nadia was aan het woord. Kun je even luisteren?’

‘Ik denk dat mijn mop veel leuker is dan haar verhaal.’ La-

chend kreeg hij bijval van twee meisjes achter in de klas.

‘Mark!’ De stem van Garritsen klonk dreigend. ‘Als jij je niet weet te gedragen, kun je gaan.’

‘Heb ik het nou gedaan?’ Verongelijkt schoot hij rechtop in zijn stoel.

‘Mark! Dit is de laatste waarschuwing.’

De jongen wierp een nijdige blik naar de nieuweling in de tweede rij.

‘Vertel maar verder, Nadia,’ moedigde Garritsen het meisje aan.

Met een rood hoofd gaf Nadia antwoord.

‘Hamme is een dorp in Oost-Vlaanderen. Wij woonden in de deelgemeente Zogge.’

‘En waarom zijn jullie naar Nederland verhuisd?’

‘Mijn papa heeft een baan in Zaltbommel gekregen.’ Ze had waarschijnlijk iets raars gezegd, want er werd gegiecheld. Nadia klemde haar lippen op elkaar en was niet van plan om meer uitleg te geven.

Garritsen kwam omhoog. ‘Joyce en Merel Bruinsma, blijven jullie zo kinderachtig doen?’

‘Ik liet mijn pen vallen,’ beweerde Merel met een ernstig gezicht.

Garritsen zuchtte. ‘Het lijkt mij beter als we verdergaan met de les. Nadia, je kunt wel even in het boek bij je buurvrouw meekijken.’

Het lesuur duurde vijftig minuten. Het leek een eeuwigheid. Nadia was op van de zenuwen en kon zich nauwelijks op de les concentreren. Het was geen geslaagde kennismaking, vond ze zelf. De reactie van Mark bleef door haar hoofd spoken. ‘Dat wordt lachen,’ had hij geroepen. Hoezo? Wat was er dan zo grappig aan haar? Was het omdat ze uit België kwam? Ze begreep de humor niet. Het was een raar joch en ze had zich voor-

genomen om hem zoveel mogelijk te mijden. Dat gold ook voor Merel met haar barbie-uiterlijk en haar stomme vriendin. En dan was er nog die knul op de tweede rij die haar de hele tijd zat aan te gappen. Hij bezorgde haar de kriebels. Wat viel er nou te zien?

Ze veerde geschrokken op toen de bel het einde van het lesuur aangaf. Tassen knalden op de tafels en de leerlingen schoten van hun stoelen.

‘We hebben hierna twee uur Engels.’ Violet wees op het rooster. ‘In lokaal B22. Dat is in een ander gebouw. Volg mij maar.’ Ze propte haar boeken in haar tas en wees naar de deur. ‘Blijf een beetje bij mij in de buurt. Tijdens de wisseling van de lessen is het altijd wat chaotisch in de gang.’

‘Ik merk het.’ Nadia volgde haar gids op de voet naar buiten. Geroutineerd slalomde Violet langs groepjes met leerlingen het gebouw uit.

‘Wat sleur jij nou achter je aan?’ De doorgang werd door een jongen met purperkleurig, warrig haar versperd. Zijn versleten spijkerbroek hing op zijn heupen en het elastiek van zijn blauwe onderbroek stak boven de broeksband uit. Nadia schatte hem een jaar of zestien.

‘Dirk, we hebben weinig tijd,’ weerde Violet de jongen af. ‘Dit is Nadia. Ze is nieuw hier.’

Dirk stak zijn hand uit. ‘Wat zielig. Hadden je ouders niets beters uit kunnen zoeken?’

‘We praten je in de pauze wel even bij,’ beloofde Violet terwijl ze de hand van Nadia uit die van hem trok. ‘We moeten nu naar het zweetblok.’

‘Oké, geen paniek.’ Dirk deed een stap opzij. ‘Hallo, Nadia. Dag, Nadia. Ik zie jullie straks. Ik wacht bij de stalling.’

‘Dag, Dirk.’ Violet trok Nadia achter zich aan het schoolplein over. ‘Loop wat door. Anders komen we te laat. Dirk is een aardige jongen. Je kunt met hem lachen en hij is eerlijk. Hij

heeft tenminste geen kapsones zoals de meesten die hier rondlopen. Kijk...’ Violet wees naar een glazen blokkendoos aan het eind van het plein. ‘Dat is blok B. Het is net een groot aquarium. Als de zon schijnt, is het binnen broeierig en warm. De airco werkt niet goed. Een foutje van de architect. Volgend jaar is er pas geld voor een zonwering en tot die tijd kunnen wij het dus schudden.’

Nadia knikte. Ze observeerde het meisje dat zonder overleg aan haar gekoppeld was. Ze was een kop groter dan Nadia en had een tenger figuur. Ze droeg een opvallende bril met een zwart montuur. Het stak wat schreeuwerig af tegen haar witte gezicht. Een beetje make-up zou wonderen hebben gedaan. Haar lange haren had ze strak achterovergekamd en werden met een elastiek bijeengehouden. Haar bewegingen waren snel en paniekerig.

Ze liepen het lokaal binnen.

‘We zitten rechtsachter in het lokaal,’ fluisterde Violet. Ze liep voorop langs de rij tafels.

‘Hé, Belg, je mag ook bij mij komen zitten.’ Mark klopte met zijn vlakke hand op het tafelblad. ‘Er is hier nog plaats zat voor dat kontje.’

Er werd gelachen. Nadia kon de blos die naar haar wangen steeg niet tegenhouden.

‘Je kunt nog een hoop van mij leren,’ brulde Mark, aangeemoedigd door zijn vrienden. ‘Vraag maar aan Violet. Toch, Violet?’ Hij greep naar zijn kruis en de jongen naast hem begon te joelen.

Onbewogen nam Violet achter haar tafel plaats. Ze leek de jongen niet te horen. Met een strak gezicht pakte ze haar agenda uit haar tas. Nadia besloot haar voorbeeld te volgen.

‘Je moet haar niet zo plagen,’ reageerde Merel met een gemaakt kinderstemmetje. Samen met Joyce zat ze omgedraaid in haar stoel en keek breed grijnzend toe hoe Violet door haar

agenda bladerde. ‘Straks schiet ze weer in de stress en dan hebben wij het gedaan.’

Nu richtte Joyce zich tot Nadia. ‘Je kunt beter een andere plaats zoeken.’ Ze knikte met haar hoofd naar een lege tafel in de derde rij. ‘Je krijgt er misschien wel spijt van als je daar blijft. Waarom denk je dat er niemand naast die huilebalk zit? Bij geen enkele les?’

Nadia schoof wat ongemakkelijk op haar stoel. Hoe moest ze hierop reageren? De opmerking kon niet afgedaan worden als een grapje, maar het was er ook niet een die uit de weg gegaan kon worden.

‘Dames, gaan jullie even recht zitten.’ Fred Pieters, docent Engels, kwam met grote stappen het lokaal binnen. Hij knalde zijn tas naast het bureau op de grond en gooide met een nonchalant gebaar zijn jas op een stapel dozen.

‘Meneer Fred, we hebben een nieuwe in de groep,’ riep Mark door de klas. ‘Een Belg.’

Fred Pieters, achtentwintig jaar oud en sinds zijn aanstelling een jaar geleden een van de populairste leerkrachten van de school, zocht nieuwsgierig de rijen af. ‘Een Vlaamse schone... Dat is interessant.’ Hij liep met soepele tred op haar af en zijn bruine krullen tikten bij elke stap tegen zijn schouders aan. Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Fred Pieters. Op school word ik graag aangesproken met meneer Fred. Buiten schooltijd mag je “meneer” weglaten.’ Hij schudde haar hand en schakelde over naar het Engels. ‘I assume you have a name?’

‘Nadia Goossens.’

‘Okay, Nadia. Just tell us what you think of our country. Looks a bit like yours?’

Nadia rechtte haar rug. ‘Only the temperature is the same. The people and the food are different.’

Verrast keek Pieters zijn nieuwe leerling aan. ‘Your pronunciation is perfect. Where did you learn to speak English?’

‘At school and during holidays in England.’

‘Who has ever been on holiday in England?’ Pieters wendde zich tot de klas en telde vier vingers. In een rap tempo vuurde hij zijn vragen op de leerlingen af en hij schreef met hanenpoten de antwoorden op het bord.

Nu de aandacht niet langer op Nadia was gericht, kon ze zich even ontspannen. Ze had gelukkig geen slechte beurt gemaakt. Ze keek opzij. Violet kraste met venijnige halen allerlei kronkels in haar schrift. ‘Gaat het?’ vroeg Nadia voorzichtig.

Het gekras stopte en zonder op te kijken knikte Violet met haar hoofd. Ze legde haar pen op tafel en staarde in het niets. Nieuwsgierig bekeek Nadia het kraswerk op het witte papier. Er stonden schots en scheef woorden geschreven die door gril-lige takken werden verbonden tot een geheel. Nadia probeerde de tekst te ontcijferen, maar plotseling sloeg Violet het schrift dicht.